



Arrest

nr. 162 570 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 5 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 16 januari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 5 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 02.05.2011 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat hun dochter volledig geïntegreerd zou zijn; dat hun dochter Nederlands leest en schrijft; dat zij hier hun affectieve, sociale en economische belangen zouden hebben; dat zij deelgenomen hebben aan de cursus Mind-Spring en dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met een overdrachtsformulier naar het regulier secundair onderwijs, schoolrapporten en evaluatieverslagen van snuffelstages, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 09.05.2011, die afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 03.05.2012. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 03.07.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan een jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen stellen dat zij hun land ontvlucht zijn omwille van zware rellen in verband met buurschap en dat een asielaanvraag omwille van de 'kanun' niet aanvaard wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze zij nu nog gevaar zouden kunnen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Zij beperken zich tot het voorleggen van een verklaring d.d. 11.03.2011 van P. M. (..) bij de aanvraag. Betrokkenen hebben deze verklaring reeds voorgelegd in het kader van hun asielaanvraag en deze werd niet weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Zij leggen geen enkel nieuw bewijsstuk voor, waaruit blijkt dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen en brengen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Volgens betrokkenen is er sprake van een prangende humanitaire situatie indien een terugkeer in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM. Dit zou blijken uit de stukken, die zij voorleggen. Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijsstukken voor - in de stukkenbundel werden paspoorten voorgelegd, eerdere beslissingen van de asielinstanties, de hierboven besproken verklaring die reeds werd voorgelegd in het kader van de asielprocedure en bewijsstukken ter staving van integratie en scholing - waaruit blijkt dat hun mensenrechten geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. De loutere vage verwijzing naar mensenrechtenverdragen kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid en volstaat niet om een prangende humanitaire situatie vast te kunnen vaststellen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"(...) Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560 R.A.C.E, 1989).

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vetrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen" (BOES, M., Administratie Recht, Leuven, Acco, 1994-95)

In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zoals blijkt uit de regularisatieaanvraag is een terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk. Dit zou voor hen zowel op fysiek als op psychisch vlak hun ondergang betekenen.

De motieven om hun land te verlaten waren niet zozeer van politieke aard, maar wel van humanitaire aard. Ze zijn gevat door een twist tussen twee families in de stad Lezhë. De bemiddeling van een bevoegde commissie ter plaatse heeft niet kunnen leiden tot een vergelijk. Wel integendeel, de familie Babaj werd het slachtoffer van verder geweld. Dit geweld richtte zich vooral tegen de zoon B., die homoseksueel is en ondermeer omwille van zijn geaardheid het slachtoffer was van spot en fysiek geweld met diepe en blijvende letsels tot gevolg. Die spanning weegt zwaar op de familie en vooral dan op de moeder die reeds eerder depressief was. Haar toestand is sindsdien nog sterk verergerd.

Mevr. B. heeft een ernstige medische voorgeschiedenis van 20 jaar depressie ten gevolge van het verlies van haar dochtertje van 6 maanden. Haar depressie is bovendien verergerd naar aanleiding van de agressieve reactie op de homoseksuele geaardheid van haar zoon, B. in Albanie. Hij is er immers meermaals met de dood bedreigd en fysiek aangevallen. Zij werden niet enkel in hun thuisbasis opgejaagd maar ook in Tirana zodat zij nergens in hun land meer veilig waren.

Gedurende de asielaanvraag heeft het gezin hard gewerkt om zich hier te integreren. Hun affectieve, sociale en economische belangen bevinden zich in België, waar zij taallessen hebben gevolgd, VDAB-cursussen, cursus Mind-Spring, maatschappelijke oriëntatie... Ook hun dochter volgt hier middelbaar onderwijs wetenschappen - moderne talen in het MSKA te Roeselare. Hun zoon B. heeft gewerkt in fabrieken te Ardooie.

Zelfs de burgemeester van Roeselare, dhr. L. M. attesteerde op 02.07.2013 dat de familie B. erg graag gezien is in hun buurt: "Het zijn nederige en hoffelijke mensen waarrond een brede solidariteit is gegroeid. De dochter loopt nog school en zet goede prestaties neer. De ganse familie doet grote inspanningen om het Nederlands te leren spreken en dit lukt hen ook wel aardig. Vader en zoon willen erg graag werken, maar hun statuut laat dit vooralsnog niet toe. Deze mensen zijn dragers van waarden als dienstbaarheid, respect, werklust, enz. Hun aanwezigheid in onze stad kan een reële meerwaarde betekenen en velen inspireren.

Ik durf er dan ook voor pleiten aan deze familie de kans te geven hier te blijven om humanitaire redenen."

Een terugkeer naar hun land van herkomst zou voor hen een drama betekenen nu zij hier perfect zijn geïntegreerd en B. in België veilig is ondanks zijn homoseksuele geaardheid. Tevens is een terugkeer in strijd met artikel 3 EVRM.

Om deze redenen heeft de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden. (...)"

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt voorts gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat een terugkeer zowel op psychisch als fysiek vlak hun ondergang zou betekenen en wijzen erop dat de motieven om hun land te verlaten eerder van humanitaire dan politieke aard waren. Zij verwijzen naar hun problemen aldaar en de ernstige medische voorgeschiedenis van mevrouw. Verder wijzen zij erop dat zij hard gewerkt hebben aan hun integratie in België, dat hun dochter hier onderwijs volgt en hun zoon hier gewerkt heeft. Zij citeren uit een schrijven van de burgemeester van Roeselare waaruit blijkt dat zij graag gezien zijn. Voor de zoon is een terugkeer bovendien gevaarlijk omwille van diens geaardheid en is een terugkeer in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7. De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar de problemen die zij hebben gekend in het land van herkomst, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hieromtrent als volgt geoordeeld heeft: *“Betrokkenen stellen dat zij hun land ontvlucht zijn omwille van zware rellen in verband met buurschap en dat een asielaanvraag omwille van de 'kanun' niet aanvaard wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze zij nu nog gevaar zouden kunnen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Zij beperken zich tot het voorleggen van een verklaring d.d. 11.03.2011 van P. M. (...) bij de aanvraag. Betrokkenen hebben deze verklaring reeds voorgelegd in het kader van hun asielaanvraag en deze werd niet weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Zij leggen geen enkel nieuw bewijsstuk voor, waaruit blijkt dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen en brengen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Volgens betrokkenen is er sprake van een prangende humanitaire situatie indien een terugkeer in strijd*

zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM. Dit zou blijken uit de stukken, die zij voorleggen. Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijsstukken voor - in de stukkenbundel werden paspoorten voorgelegd, eerdere beslissingen van de asielinstanties, de hierboven besproken verklaring die reeds werd voorgelegd in het kader van de asielprocedure en bewijsstukken ter staving van integratie en scholing - waaruit blijkt dat hun mensenrechten geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. De loutere vage verwijzing naar mensenrechtenverdragen kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid en volstaat niet om een prangende humanitaire situatie vast te kunnen vaststellen.” Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen zich opnieuw bogen op de feiten uit hun asielrelaas, waaronder de homoseksualiteit van de zoon, doch de Raad stelt vast dat het relaas als ongeloofwaardig werd bevonden en dat ook het stuk waarnaar de verzoekende partijen verwijzen ontdaan werd van enige bewijskracht wegens ondermeer het incoherent zijn met de verklaringen van de verzoekende partijen. In die omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat niet blijkt dat verzoekende partijen gevaar lopen bij terugkeer nu geen enkel nieuw bewijsstuk voorligt die een andere beoordeling dan deze gemaakt door de asielinstanties rechtvaardigt. De loutere overtuiging van de verzoekende partijen dat zij wel degelijk gevaar lopen, volstaat niet om tot de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het komt aan de verzoekende partijen toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar hun land van herkomst. Zoals blijkt uit de bespreking hoger hebben verzoekende partijen dit evenwel niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Verzoekende partijen verwijzen voorts naar de medische situatie van mevrouw, doch de Raad stelt vast dat de verzoekende partijen dit element niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in hun aanvraag van 16 januari 2013 hebben aangehaald. Het kan de gemachtigde dan ook niet ten kwade worden geduid omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd nu dit niet werd aangehaald in de aanvraag.

2.9. Verzoekende partijen verwijzen voorts naar hun integratie. De Raad wijst er evenwel nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.10. Ook waar zij nogmaals wijzen op het feit dat de dochter onderwijs volgt in België, weerleggen zij niet op concrete wijze de motivering dat: *“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, wat gestaaft wordt met een overdrachtsformulier naar het regulier secundair onderwijs, schoolrapporten en evaluatieverslagen van snuffelstages, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Er dient immers op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de

gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862) en verzoekende partijen weerleggen ook niet de motieven dat hun kind scholing kan krijgen in het herkomstland.

2.11. De voorts subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat een terugkeer naar het herkomstland een drama zou betekenen, maakt evenmin dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of incorrect tot het besluit is gekomen dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er elementen zijn die hen verhinderen of het hen bijzonder moeilijk maken terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen.

2.12. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(...) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder de zorgvuldigheidsplicht

De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,3 31)".

"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R. W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld is een terugkeer naar Albanie in strijd met het beginsel van non- refoulement. Bovendien heeft het gezin zich in België perfect geïntegreerd.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid. (...)"

2.14. Verzoekende partijen verwijzen in essentie terug naar hetgeen zij reeds hebben aangevoerd ter staving van hun eerste middel. Het volstaat dan ook dat de Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER